

PRÒLEG

Nova ciutat, nova casa, nous veïns, nou institut...
Ni cap amiga!

La Lara se sentia la noia més desgraciada del món. Només feia dues setmanes que s'havien traslladat a aquella ciutat: els pares, la Corcó (que és com anomenava la seva germana petita Sabrina) i el seu gos Swing. Ara les seves amigues vivien a més de cent quilòmetres i només havia pogut intercanviar amb elles algun SMS perquè encara no tenien internet a casa.

Per culpa de la crisi, els seus pares, tots dos mestres, s'havien quedat a l'atur, i quan el pare va trobar feina tan lluny de casa, la Lara va intuir que s'acostava una tempesta. El pare marxava els dilluns a primera hora i tornava els divendres a la nit, així que només

el veien els caps de setmana. Quan la mare va aconseguir la plaça de directora en una escola de la mateixa ciutat, la seva intuïció es va fer realitat i la tamborinada va esclatar damunt de casa seva. La Lara va discutir amb els seus pares tot l'estiu, amb moments d'autèntic histerisme i de moltes llàgrimes.

—No penso marxar a viure a aquella maleïda ciutat! I les meves amigues? I les classes de ball?

La Lara no estava disposada a abandonar-ho tot i passava tot el dia de mal humor; a sobre, la Corcó estava encantada d'anar a l'escola de la mare, on segur que faria moltes amiguetes. Era capaç de parlar amb les pedres. Quina xerrera! A la Lara li feia molta ràbia sentir-la taral·lejar cançons tot el dia i veure com la mirava de reüll amb un somriure burleta quan ella no podia parar de plorar.

Els pares havien buscat una casa de lloguer amb un petit jardí i ho havien organitzat tot. Els ho van comunicar quan tot estava més que decidit: tota la família es traslladaria a finals d'agost per començar una nova etapa.

—Però si amb internet serà com tenir les teves amigues aquí —li deia la mare—. A més, vindrem

molt sovint a veure els avis, i a les vacances de l'institut podràs passar temporades a casa seva.

—I per què no em quedo a viure amb els avis? Què passarà amb les classes de ball? Em voleu fer una desgraciada? M'esteu fent la vida impossible! No coneixeré ningú en aquell institut... I tu no em miris, Corcó!

—Ja veuràs que ni te n'adonaràs, que som fora —insistia el pare—. Faràs noves amistats. A més, en tres mesos ja tindrem el Nadal aquí i tornaràs a estar amb la teva colla. I fes el favor de no dir Corcó a la Sabrina.

La Lara va passar totes les vacances renegant. Estava molt enfadada amb els seus pares, i, de rebot, amb la seva germana, perquè no li havia donat gens de suport. És clar, com que la Corcó era tan extravertida i sociable... Amb la vergonya que li feia a ella parlar amb desconeguts!

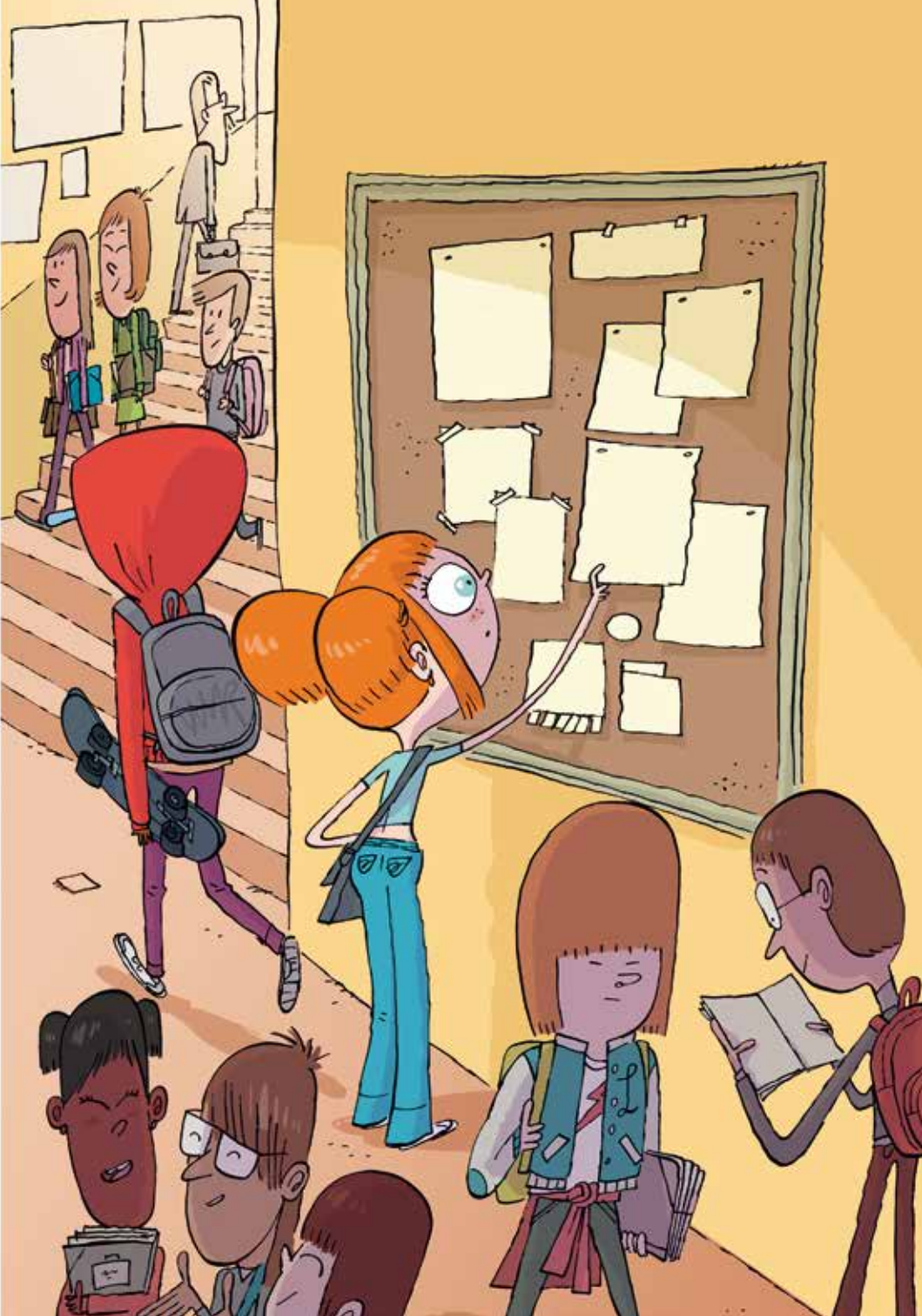
Capítol 1

EL MISTERI DE LA REINA DE DIAMANTS

La Lara no havia pogut dormir en tota la nit de tants nervis. Havia arribat el dia. Començava el curs en un institut nou!

L'edifici era molt gran. Pertot arreu hi havia fletxes i indicadors: secretaria, lavabos, despatx del director, aules... Primer A, segon C... I aleshores el va veure: enganxat amb una xinxeta, un cartell penjava al taulell d'anuncis.

El que més li va cridar l'atenció, a banda de l'enigmàtica pregunta que llançava, era aquell misteriós dibuix: una carta de pòquer de la reina de diamants. No hi havia cap telèfon ni cap adreça d'internet... Només aquella imatge, dues lletres, «DQ», escrites amb majúscula i una única frase: «Ets noia i t'agrada ballar?».

No es podia treure aquell cartell del cap des que l'havia vist. El ball era la seva passió, el seu somni. L'únic lloc on la seva tímida perdia força i podia ser ella mateixa. Amb la nova feina del pare, havia pogut reprendre les classes a l'escola de ball, però només hi havia anat un mes abans de les vacances d'estiu, i, en marxar de la ciutat, l'havien esborrat de l'escola. Aquell cartell, després de tants disgustos i nits de plorera, havia de ser un senyal.

El matí es va fer molt llarg; els minuts semblaven no avançar en el rellotge. Asseguda al nou pupitre, des de la darrera filera de l'aula, podia passar desapercebuda i alhora observar els nous companys i companyes de primer C: un munt de preadolescents amb la cara plena de grans i moltes ganes de notorietat, al contrari d'ella.

Al seu davant hi havia una noia que semblava una papallona, tota vestida de rosa i tan ben conjuntada. Fins i tot les seves ulleres, grans com unes antenes parabòliques, eren de color rosa. Era la carrincloneria personificada!

La seva inquietud va augmentar quan a l'hora del pati va veure un altre cartell. Era exactament igual

que el de la cartellera de l'entrada de l'institut. Estava enganxat amb cinta adhesiva en una columna del passadís. S'hi va aturar al davant i el va aixecar, esperant trobar-hi alguna cosa escrita al darrere, però res: ni telèfon ni adreça, res de res!

Una mica decebuda, va entrar al lavabo. Allà n'hi havia un altre! Començava a impacientar-se. A qui se li podia ocórrer penjar tants cartells i no posar cap manera de contactar! Estava fent un pipí quan va sentir unes noies que entraven al lavabo. Sense quasi ni respirar, va parar l'orella:

—Mireu, aquí n'hi ha un altre —deia una d'elles—. N'hi ha per tot l'insti. Els heu vist? Aquest curs comença aviat... I ja n'hi han malmès un.

—Sí, el de la cartellera —va contestar una altra—. Segur que es pensarà que hem estat nosaltres.

—Deixeu-vos de romanços, noies —va sentir que deia una tercera veu—. Ja en vam tenir prou el curs passat. Faci el que faci, no ens superarà. Nosaltres som les millors, i si es pensa que per tenir el pare que té aconseguirà participar a l'European, està molt equivocada, perquè...

La conversa es va perdre quan van sortir del lavabo i es va tancar la porta. La Lara, amb els ulls oberts com taronges, va ser incapaç de moure ni un sol múscul per aixecar-se de la tassa del vàter i sortir a temps de posar cara a aquelles veus. Estaven parlant dels mateixos cartells? Coneixien la persona que els havia penjat? Elles també ballaven? Es referien a l'*European Best Dance Crew*, el concurs de ball més important d'Europa? Les preguntes se li amuntegaven al cap i el cor li batejava a mil per hora. Aquell primer dia al nou institut estava sent ben interessant!

Quan les pulsacions del seu cor es van normalitzar, va respirar profundament i va anar directament al taulell d'anuncis de l'entrada de l'institut. Efectivament, algú havia gargotejat amb retolador negre els diamants de la carta de pòquer, i no només això, havia pintat els cabells de la reina de diamants i li havia dibuixat unes ulleres i un bigoti ben estrofolari. Quin misteri!